

Lynglandskab, over hvis højeste og fjerneste Top et korsdannet Sømærke tegnede sig mørkt mod den lyse Himmel.

Det var stadig Pastor Petersen, der førte Ordet. Emanuels Sind var endnu ikke kommen i Ligevægt efter Sammenstødet med Frøken Ragnhild. Hans Ansigt var endnu blegt, og han gik halvt bortvendt og saae i urolig Aandsfraværelse ud over den spejlblaa Havbugt.

Det var atter „Vennesamfundet“ og dets reformatoriske Bestræbelser, som den stadig spøgefulde Pater havde bragt paa Bane.

„Jeg skal sige Dem“ — sagde han — „ogsaa jeg gør mig skam bekendt med de mange opsigtsvækkende Flyveskrifter og Flyveblade og andre Flyveredskaber, hvormed ærede Samtidige render Storm mod Himlen. Man vil jo gerne følge med Tiden, ikke sandt . . . skønt det sandelig ofte kan være vanskeligt nok for en aldrende Kavalier. Tiden vimser saa skrækkelig gesvindt afsted. Der lægger man sig en Aftenstund trygt til Hvile i Tillid til sin paa de allernyeste Forskninger samvittighedsfuldt grundede Tro — og den næste Morgen læser man i sit Flyveblad under et Opraab til fornyet Abonnement, at man allerede er sakket langt agterud, at Videnskaben har afluret Vorherre nye Hemmeligheder, og at alle Gaaders Løsning nu vil følge i næste Kvartal. Synes De ikke ogsaa, Hr. Høst, at d'Hr. Vilh. Pram og Pastor Magensen med Suite kunde fare lidt mindre voldsomt frem? Det forekommer mig, at de gode Folk noget for meget fremkalder Indtrykket af en Flok udbrudte Slaver, hvem Frihedsfornemmelsen har gjort ganske kannibalske. Det er nu ikke nok med, at de har faaet al Guddommelighed flaaet af selve Kristusskikkelsen, gjort Frelseren til en slet og ret obsternasig Tømmermandssøn, en Socialist med Hallucinationer og andre menneskelige Skrøbeligheder. Jeg saae forleden, at en af Hr. Prams oplyste